

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudkyň JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Ivety Postulkové v právní věci žalobce: **Ing. M. L., CSc.**, bytem P., zast. Mgr. Janem Maršálem, advokátem v Praze 8, Sokolovská 49/5, nyní v Praze 1, Politických vězňů 935/13, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, Praha 1, Nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, o přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2014 č. j. 656/2014-160-SPR/3, t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2014 č. j. 656/2014-160-SPR/3 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravně správních činností, ze dne 13. 8. 2014 č.j. MHMP 1168177/2014/BuO (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím rozhodl Magistrát hlavního města Prahy jako správní orgán prvního stupně podle ust. § 118b odst. 1 a § 118a odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, o zadržení žalobcova řidičského průkazu evidenční číslo EE 007207 do doby pravomocného rozhodnutí o přestupku nebo o trestném činu.

V *prvním žalobním bodě* žalobce uvádí, že se žalovaný nevypořádal s jeho odvolacími námitkami. Podle názoru žalobce žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze formuloval tři obecné závěry, ke kterým následně odvolací námitky přiřadil. Podle žalobce je tento postup nezákonný, neboť žalovaný ve skutečnosti nereaguje na odvolací námitky, jak byly žalobcem formulovány, nýbrž na jejich karikatury.

Druhý žalobní bod tvoří tvrzení žalobce, že žalovaný nesprávně posoudil účel řízení o zadržení řidičského průkazu, resp. nesprávně interpretoval ust. § 118b zákona o silničním provozu. Žalobce má za to, že nebyly splněny podmínky pro zadržení řidičského průkazu podle § 118b odst. 1 ve spojení s § 118a odst. 1 písm. a) až h) zákona o silničním provozu, neboť nebyl naplněn žádný z důvodů pro zadržení řidičského průkazu. Podle názoru žalobce žalovaný pochybil, když se vůbec nezabýval zjišťováním, zda v projednávaném případě existuje důvodné podezření, že žalobce pil alkohol před jízdou motorovým vozidlem. Žalobce opakovaně uvádí, že před jízdou nepožil alkohol a požil ho až po jeho návratu domů na uklidnění. Žalobce uvádí, že ve správním řízení nelze bez dalšího aplikovat presumpci viny. Připomíná, že v projednávané věci nebyl řidičský průkaz zadržen na místě zásahu policejního orgánu, nýbrž až ex post. Podle žalobce žalovaný nesprávně hodnotil smysl a účel ust. § 118b zákona o silničním provozu; žalobce má za to, že toto ustanovení je nástrojem, který umožňuje zasahujícímu policistovi zasáhnout na místě v situaci, kdy zjistí skutečnosti bezprostředně ohrožující silniční provoz, nikoli až ex post, jak se stalo v projednávaném případě. Žalovaný tak fakticky přeměnil institut zadržení řidičského průkazu v trest zákazu řízení uložený bez řádného procesu.

Zatřetí žalobce namítá nesprávné posouzení důkazního standardu a porušení zásady materiální pravdy včetně porušení principu zákazu svévole a principů právního státu. Podle žalobce měl žalovaný zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Potvrzení o zadržení řidičského průkazu ze dne 22. 7. 2014 přitom obsahuje tvrzení žalobce, že alkoholické nápoje požil až po jízdě motorovým vozidlem; správní orgány tak musely mít pochybnost ohledně pravdivosti žalobcových tvrzení. Zároveň však správní orgány neprovedly žádné dokazování za účelem ověření či vyvrácení těchto tvrzení. Podle žalobce nejsou namísto úvahy žalovaného o nižším důkazním standardu. Pojem „podezřelý“ odráží presumpci nevinu. Závěr žalovaného o existenci důvodného podezření nemá podklady ve správním spise.

Jako *čtvrtý žalobní bod* žalobce uvádí, že jeho odvolací námitky byly nesprávně vyhodnoceny jako formalistické. Podle žalobce nemůže být námitka, že i v případě prokázání spáchání přestupku žalobci nehrozí trest zákazu činnosti, ani námitka, že není zřejmé, ze spáchání jakého přestupku je žalobce vlastně podezřelý, formalistická. Navíc ani subjektivní názor žalovaného na povahu námitky ho nezavazuje povinnosti se s touto námitkou řádně vypořádat.

Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout. K jejímu podání ve svém vyjádření uvedl, že zadržení řidičského průkazu bylo důvodné. Tvrzení žalobce, že až po prožitém šoku z dopravní nehody požil alkohol, považuje žalovaný za záminku, jak omluvit přítomnost alkoholu v dechu v době dechové zkoušky. V této souvislosti žalovaný poukazuje na ust. § 47 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, podle něhož měl žalobce povinnost zdržet se požití alkoholického nápoje po nehodě po dobu, do kdy by to bylo na újmu zjištění, zda požil alkoholický nápoj před jízdou nebo během jízdy.

Žalobce podal v reakci na vyjádření žalovaného repliku, avšak v té neuvedl nad rámec podané žaloby žádné nové skutečnosti ani žalobu nijak nerozšířil.

Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů dále jen „s.ř.s.“); při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1

s.ř.s.). O věci samé rozhodl městský soud bez jednání, neboť účastníci řízení nevyjádřili ve stanovené lhůtě nesouhlas s tímto postupem (§ 51 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a že napadené rozhodnutí žalovaného v jednotě s prvostupňovým rozhodnutím je úplné, přesvědčivé, odpovídající na všechny položené námitky a správné po stránce skutkového i právního posouzení.

Podle ust. § 118b odst. 1 zákona o silničním provozu je policista oprávněn z důvodů uvedených v § 118a odst. 1 písm. a) až h) zadržet řidičský průkaz. Důvody uvedenými v ust. § 118a odst. 1, konkrétně písm. c) a d) zákona o provozu na pozemních komunikacích pak jsou pak skutečnosti, že řidič motorového vozidla je podezřelý, že

- požil alkoholický nápoj nebo užil jinou návykovou látku během jízdy,
- řídil motorové vozidlo bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, kdy ještě byl pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky.

Nejprve se soud zabýval námitkou *prvního žalobního bodu* poukazující na to, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal se všemi odvolacími námitkami, kdy podle ustálené judikatury platí, že nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o oprávněm prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to zpravidla nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů. Zároveň však podle konstantní soudní judikatury *není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013 č. j. 1 Afs 92/2012-45).

Z napadeného rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně a podaným odvoláním přesvědčivě vyplývá, že žalovaný reagoval na odvolací námitky žalobce tak, že vyčlenil podstatu každé odvolací námitky a k ní se pak vyjádřil, resp. odkázal na obecná východiska, ze kterých bylo možno dovodit, proč žalovaný danou odvolací námitku nepovažuje za důvodnou. Ačkoli je tento způsob vypořádání se s odvolacími námitkami snad nestandardní, není nepřípustný nebo nemyslitelný; v projednávaném případě je rozhodná skutečnost, že žalovaný v napadeném rozhodnutí vyložil, proč považuje odvolací námitky žalobce za nedůvodné a že tak učinil podrobně a přesvědčivě. Podstatné přitom je, že se žalovaný vypořádal s jádrem každé odvolací námitky, neboť nebylo jeho povinností vypořádávat se s každou větou odvolání žalobce nebo s každým myslitelným aspektem všech odvolacích námitek. První žalobní bod tak městský soud neshledal důvodným.

Dále se soud zabýval námitkami *druhého a třetího žalobního bodu*, které obě v podstatě míří na totéž tvrzené pochybení žalovaného, totiž že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci, když užil špatný důkazní standard.

Spornou je tak mezi účastníky otázka, zda je v řízení o zadržení řidičského průkazu standard dokazování stejný jako v jiných řízeních. Městský soud se kloní k právní interpretaci, kterou vyložil žalovaný na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí s tím, že je nepochybné, že řízení o přestupku a řízení o zadržení řidičského průkazu jsou odlišná, samostatná řízení. Předmětem dokazování jsou v těchto řízeních odlišné skutečnosti. V řízení o zadržení řidičského průkazu je třeba zjistit a prokázat, že jsou naplněny zákonné podmínky pro takovéto zadržení, přičemž městský soud má za to, že se tak v daném případě stalo.

Jestliže žalobce namítal, že správní orgán zřejmě neměl informaci, že v době mezi nehodou a provedením orientační dechové zkoušky byl doma, kde po šoku požil alkohol, pak městský soud shodně se žalovaným (odvolacím správním orgánem) má za to, že tuto námitku nelze považovat za správnou, resp. lze ji považovat za zjevně účelovou. Podle ust. § 47 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu má řidič, který měl účast na dopravní nehodě, povinnost zdržet se požití alkoholického nápoje a užití jiné návykové látky po nehodě po dobu, do kdy by to bylo na újmu zjištění, zda před jízdou nebo během jízdy požil alkoholický nápoj nebo užil jinou návykovou látku, vždy však do doby příjezdu policisty v případě, že jsou účastníci nehody povinni ohlásit nehodu policistovi podle odstavců 4 a 5 cit. ustanovení. V tomto případě, resp. i v případě tohoto zákonného ustanovení, na něž žalovaný správně poukazuje ve svém vyjádření k žalobě, je nutno dovodit, že ani případná „neznalost zákona“ řidiče (zde žalobce) neomlouvá, nehledě na povinnosti řidiče – nositele řidičského oprávnění znát dopravní předpisy včetně nulové tolerance v otázce požití alkoholu a být schopen je okamžitě v praxi při jízdě i aplikovat.

Závěr shora zmíněný v souvislosti s vypořádáním prvního žalobního bodu pak platí i pro *čtvrtý žalobní bod*, kdy napadené rozhodnutí nemůže být nepřezkoumatelné jen z toho důvodu, že žalobce nesouhlasí se způsobem, jakým se žalovaný s určitými odvolacími námitkami vypořádal; žalovaný srozumitelně uvedl, proč se s těmito (podle jeho názoru) námitkami neztotožňuje. V takovém případě nelze hovořit o nepřezkoumatelnosti.

Z uvedených důvodů městský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a že správní orgány zjistily skutkový stav v takovém rozsahu, aby o něm nebyly pochybnosti (srov. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů), a správně poté věc posoudily po stránce skutkové i právní. Napadené rozhodnutí ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím tak bylo vydáno v souladu se zákonem. Proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení a vychází ze skutečnosti, že žalobce nebyl v řízení úspěšný a že žalovanému, který měl v řízení úspěch, podle obsahu spisu žádné procesní náklady nevznikly (§ 60 odst. 1 s.ř.s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. 5. 2017

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu